

foreligger tilstrækkelig Grund til at indføre Forbud mod visse Hunderacer, hvorved navnlig Schæferhunde og Dobbermanpinchere og Krydsninger af disse Racer kommer i Betragtning. Det er saaledes af Dansk Schæferhundeklub fremhævet, at det ved Politiets og Klubbens Undersøgelser har vist sig, at langt de fleste af de Overfald, der er opklaret, skyldes Køtere og Bastarder, og at de faa Overfald, der skyldes Racehunde, har været fordelt paa alle store Hunderacer, de mindre Racer endda ikke helt undtaget. Hermed stemmer ogsaa Erfaringerne fra Norge, hvor Odelstinget efter Indstilling fra Stortingets Justiskomitee saavel i 1930 som i 1931 undlod at fremme et af Regeringen fremsat Forslag til Lov om farlige Hunde, indeholdende Forbud mod at holde Schæferhunde, Dobbermanpinchere eller Krydsninger af disse Racer. Henlæggelsen motiveredes navnlig med, at andre Hunderacer, f. Eks. Rothweilere, Bulldogge, Bokserer, Newfoundlandere, Sct. Bernhards-hunde, Leonbergere, skotske Faarehunde m. fl. heller ikke er ufarlige, og at Hunde af de førstnævnte Hunderacer, saafremt de er ordentlig dresseret, er til saa stor Nytte, at en Udryddelse ikke er paa Plads. Erfaringerne fra Danmark synes at gaa ud paa, at Schæferhunde under Dressur er særlig egnede til Politihunde, Vagthunde og Førerehunde for blinde og Invalidere, medens de under mindre kyndigt Tilsyn kan blive overordentlig glubske og rovdyragtige.

Medens Justitsministeriet som anført ikke mener at burde foreslaa Forbud mod bestemte Hunderacer, maa man derimod anse det for nødvendigt, at der træffes effektive Foranstaltninger mod de omstrefjende og løsgaaende Hunde og stiller derfor Forslag om, at Bestemmelserne om Anmeldelsespligt for Hunde og om disses Forsyning med Hundetegn indføres overalt paa Landet, og at der fastsættes Regler dels om Hundes Færden paa Gader og Veje m. v., der er aabne for almindelig Færdsel, forsaavidt angaar Byer og Omraader med bymæssig Bebyggelse, dels om, at Hunde udenfor de større Byer skal holdes bundet eller indespærret om Natten. Samtidig har man — foruden nogle Ændringer i Afgiftsreglerne og forskellige Ændringer af redaktionel Art — fremsat Forslag til Bestemmelser om Dyrplageres Adgang til at holde Hund, om Tilsyn med erhvervsmæssig Handel med eller Opdræt af Hunde samt om Foranstaltninger til Gennemførelse af Mundkurvstvangen, ogsaa naar Hunde overflyttes til en anden Kommune.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser bemærkes:

Til § 1.

Svarer til Loven af 1925 § 1, Stk. 1 og 2, dog at det i Stk. 1 er fastsat, at der ved Anmeldelse af en fra en anden Kommune overflyttet Hund skal gives Oplysning om, hvorvidt Hunden tidligere har været undergivet Mundkurvstvang. Da Justitsministeriet som oven for anført maa anse det for at være af væsentlig Betydning for Kontrollen med Hundeholdet og for Opklaringen af Sager angaaende Hundeoverfald, at alle Hunde — ogsaa paa Landet — anmeldes til Myndighederne, har man udeladt Bestemmelsen i § 1, Stk. 3, i Loven af 1925, hvorefter det tilkommer Sogneraadene at træffe Afgørelse om, hvorvidt Anmeldelsespligten m. v. skal gennemføres i Landkommunerne.

Til §§ 2 og 3.

Svarer i det væsentlige til §§ 2—4 i Loven af 1925, dog at man i § 3 har optaget en Bestemmelse om, at Hundeejere, der er Medlemmer af andres Husstand, skal betale dobbelt Afgift. En saadan Regel gælder efter Loven af 1925 for Landdistrikterne og gjaldt, indtil denne Lov traadte i Kraft, ogsaa for Købstæder og Flækker. Justitsministeriet har ikke ment, at der i denne Henseende er Grund til at stille Landdistrikter og Købstæder forskelligt. Den baade for København og Købstæderne gældende Regel om, at dobbelt Afgift, hvis Hundene er af forskellig Størrelse, altid erlægges af dem over 42 cm, er bortfaldet som Følge af, at dobbelt Afgift foreslaas erlagt, ikke blot af den eller de overskydende Hunde, men af samtlige Hunde.

Til § 4.

Jfr. §§ 5 og 6 i Loven af 1925. Reglerne om Hundeafgiftens Størrelse er ændret i de Tilfælde, hvor nogen holder flere Hunde, eller hvor Hundeejere er Medlemmer af andres Husstand; man har her tilstræbt større Overensstemmelse med de for Købstæder og Flækker gældende Afgiftsregler. Endvidere er Sogneraadenes Myndighed udvidet noget, idet de paa egen Haand kan indføre de for Købstæderne fastsatte normale Afgifter forsaavidt angaar bymæssigt bebyggede Omraader; til Indførelse af de øvrige for Købstæderne gældende Afgiftsregler kræves som hidtil Amsraadets Samtykke.